

DUŠAN HUČ, EIMV

Uživam na dolgih grebenskih prečenjih

tični tečaj v društvo Freeapproved in je povabil še mene. Ker nisem vedel, kako mi bo šlo, sem šel poskusit. Po enem letu športnega plezanja sem šel še v alpinistični tečaj in začel plezati. Sčasoma je plezanje postalo osrednji del mojega prostega časa, le zadnji dve leti sem imel malce premora. Večinoma sem plezal v Sloveniji, nekaj tudi v Evropi in na drugih celinah. Z društvom smo pogosto obiskovali plezališča, po navadi vsako leto maja in novembra. Bil sem v Španiji, Franciji, na Korziki, Sardiniji ... Nekajkrat smo bili v Chamonixu. V Dolomite smo hodili vsako leto. Leta 2012 smo bili na Aljaski, leta 2018 pa v Patagoniji, a zaradi slabega vremena nismo veliko plezali. Večinoma pa obiskujem naše hribe.

Ali se še spomnite prehoda od športnega plezanja v prave hribe? Kakšen se vam je zdel ta preskok?

To je bil kar velik preskok, dimenzije so povsem druge. Alpinizem mi je bližje, zdi se mi, da je morda tam bolj sproščeno, kot je športno plezanje. Pri alpinizmu ni ponavljanja, v neki dolgi smeri se ves čas nekaj dogaja. Veliko je odvisno od družbe. V hribih smo se vedno imeli dobro, v plezališčih pa je bolj tako, kot bi šel v trgovino. Pri alpinizmu vidim več prednosti, od fizične kondicije, hodiš in plezaš ves dan, pa do lepših razgledov. Je pa bolj nevarno. Ampak, dokler si previden, ni resnih težav.

Kje vam bolj odgovarja, v kopnem ali v snegu? Kje ste se bolj našli?

Bi rekel, da imam raje zimo, je pa res, da je veliko bolj zahtevna. Saj ne rečem, nevarnosti so tudi poleti, ampak je pozimi precej bolj nevarno. Po-

Besedilo: **Vladimir Habjan**, fotografije: **Dušan Huč**

Če je človek večino delovnega časa v pisarni za računalnikom, se je nujno treba včasih pretegniti in se odpraviti v naravo. Za Dušana Huča pomenijo sprostitev narava, hoja, plezanje, dobra družba in potovanja. Na ta način si polni baterije.

Dušan Huč živi v Trebnjem, v službo pa se vozi v Ljubljano. Na Inštitutu Milana Vidmarja je zaposlen od leta 2008. Kot inženir elektrotehnike opravlja delovno mesto višjega raziskovalca v oddelku, kjer raziskujejo vplive elektroenergetskih naprav na okolje. Večinoma se ukvarja z ozemljitvenimi sistemi visoko napetostnih objektov, z elektromagnetnimi vplivi na

objekte, predvsem induciranih napetosti, korozije, pa tudi z meritvami na visoko napetostnih objektih. Na EIMV je delal že kot študent.

Kdo vas je zvalil v hribe?

Že kot študent sem s kolegom hodil v hribe, bolj pohodniško. Kolega je šel leta 2006 na alpinis-

kondicije, saj ob celodnevem delu v pisarni zanjo zmanjka časa. Potem sta tu lepa narava in čist zrak, kolikor ga še je. Če hočeš biti sam v hribih, greš pač sam, tega je bilo v zadnjih dveh do treh letih precej. Vsake toliko je to nujno narediti, da malo sprostiš dušo. Uživam na dolgih grebenskih prečenjih.

Torej poznate taka prečenja, na primer Loška stena, Pelci, Strug–Vevnica, Goličica–Planja ...?

Poznam, nisem pa še vsega plezal. Smo se že pogovarjali o teh smereh, a nas je vedno potem presenetil kak dež.

Vidite kakšno povezavo med plezanjem in službo, delom, ki ga opravljate, in vam to pride prav?

Po moje je to previdnost, to je mogoče najpomembnejše. Pomaga mi tudi pri delu na višini, navadno jaz potem plezam na daljnovode. Ampak saj je to

boljši del službe. Raje delam na terenu kot v pisarni z računalnikom.

Kaj še počnete v prostem času?

V preteklosti sem poskusil več stvari. Recimo skoke s padalom. Eno leto sem skakal, ampak sem imel težave z izenačevanjem pritiska in sem zato nehal. Hotel sem poskusiti tudi jadralno padalstvo, pa mi ni uspelo. Zadnji dve leti sem zaradi pomanjkanja pobegov v hribe začel veliko kolesariti. Tudi to se lahko razvleče čez ves dan. Drugače pa imam najraje potovanja. Rad spoznavam nove kraje in grem zelo nerad dvakrat v isti konec.

Kakšni so vaši načrti za letos?

Letos sem porabil že skoraj ves dopust, saj sem bil na Kanarskih otokih. Jeseni grem za preostali del dopusta v Namibijo na safari. Za hribe pa mi ostanejo le vikendi. Dolomitov letos tako žal ne bo. Sicer bomo pa še videli.

trebno je res več previdnosti, je pa narava lepša, razgledi so izredni. Najraje imam grape in pristope, zimske plezalne smeri pa manj, ker so zelo zahtevne. Nad lednim plezanjem nisem tako navdušen.

Do koliko težavnosti ste plezali v najboljših časih?

Več kot ocene 5 nisem plezal naprej, to je v vodstvu, v plezališču pa sem splezal oceno 6c, težje pa le kot drugi v navezi.

S kom največ plezate?

S kolegi v društvu, Anžetom, Borom in Urbanom. Ko smo potovali, je bila večja skupina.

Imate kakšno priljubljeno smer? Kje vam je bilo najlepše?

Mogoče Igličeva v Rinki, pa smeri v Kaliforniji, katerih imen ne poznam. Pa na primer Dolga nemška smer v Triglavu, čeprav je lahka. Veliko imen mi je pa ušlo iz spomina ...

Ste doživeli kakšen poseben dogodek, ki se ga še posebej spominjate, prijeten ali neprijeten?

Nesreč na srečo ni bilo, bilo pa je veliko dogodkov, ko bi se lahko kaj zgodilo, pa se ni. Spomnim se svojih začetkov, ko smo plezali na Siciliji. Pred koncem raztežaja je bil previs, zadnje varovanje je bilo petnajst metrov nižje, dva metra nižje je bila polica in zmanjkalo je vrvi. Takrat sem že razmišljal o tem, da se to ne bo dobro izšlo, vendar sem nato na srečo nekako uspel priti čez. To je bila dobra šola. Drugih takih pripetljajev ni bilo, razen tega, da te kdaj kak odkrušen kamen zgreši za pol metra in se zaveš, da bi se lahko končalo povsem drugače. Dobrih stvari je pa veliko. Pogosto smo prespali pod steno ali na vrhu. To mi je res všeč, zlasti če je lepa noč, zjutraj pa se zbudiš ob sončnem vzhodu ...

Kaj vam pomeni plezanje?

Rekel bi, da več stvari. Eno je dobra družba. To se mi zdi zelo pomembno. Drugo je pridobivanje fizične

